

Viu l'Òpera! **FAUST**, de Charles Gounod

Divendres, 15 d'octubre a les 17.30 h. Auditori del Cèntric Espai Cultural

Òpera en 5 actes. Cantada en italià. Duració aproximada 3 h (180 minuts)

Enregistrada al 2018 al Teatro Real de Madrid

EQUIP CREATIU

Director musical	Dan Ettinger
Director d'escena	Álex Ollé
Escenografia	Alfons Flores
Vestuari	Luc Castells
Il·luminació	Urs Schönebaum
Director del cor	Andrés Màspero

EQUIP ARTÍSTIC

Dr. Faust	Piotr Beczala
Méphitophélès	Luca Pisoni
Marguerite	Marina Rebeka
Valentin	Stéphane Degout

elprat.cat/centric

Ajuntament del
Prat de Llobregat

Amb la col·laboració de:

a contracorriente|films

les films jack febus

El mite de Faust té les seves arrels al voltant del segle XVI en el món germànic, deixant-nos testimonis literaris extraordinaris, com ara el Faust (1808-1832) de J. W. Goethe o Doktor Faustus (1947) de Thomas Mann, per citar-ne un parell. En l'àmbit musical, compositors com Berlioz, Boito o Liszt han tirat del fil mitològic per crear la seva música. Serà, però Charles Gounod qui passarà a la història com el compositor de l'òpera més important dedicada a la trama mefistofèlica més de cinquanta anys després de veure la llum la primera part de la tragèdia de Goethe (1859).

Jules Barbier, qui juntament amb Michel Carré fou el llibretista de l'òpera, va oferir el seu text abans a Meyerbeer, un altre dels noms imprescindibles de la Grand Opéra francesa, aquest, però va refusar la proposta adduint que el mite de Faust era un santuari que ell no profanaria per res del món. Així ens trobem amb un agosarat Gounod que fa el delicat viatge entre la veneració literària i quasi filosòfica germànica i la *grandeur* de l'òpera francesa romàntica.

L'aproximació es materialitza en el focus fixat en la història d'amor entre Marguerite i Faust i no en la intensa relació que emana del duet Mefistòfil/Faust. Marguerite passa així a ocupar un lloc prominent a la trama, cosa que no succeeix a l'obra de Goethe.

Si pensem en els salons operístics parisencs de l'època, podem concloure sense equivocar-nos que en el gust del públic estava molt per davant una bona història d'amor que no pas les cabòries filosòfiques i científiques d'un vell professor i un dimoni. Gounod va tindre la capacitat de portar el seu projecte endavant malgrat que els assajos de l'estrena al 1859 foren molt durs. Entre altres motius un n'era que el director d'orquestra, l'empresari i el marit de la soprano que interpretava a Marguerite eren la mateixa persona: León Carvalho. Això faria que la paciència de Gounod es posés a prova i que hagués d'accedir a retallades a la seva partitura que sobrepassava per molt les quatre hores de música inicialment.

També recordem que la fastuosa estructura de la Grand Opéra demanava òperes en cinc actes i amb la inclusió inexcusable d'un ballet, cosa que va provocar molts mals de caps fins i tot a genis com Verdi i Wagner, que si volien estrenar les seves obres a París, havien de claudicar. París era la capital europea de la cultura al darrer quart del segle XIX i el preu, però pagava la pena.

L'obra es va anar adaptant segons el lloc on s'estrenava i els gustos dels públics, material musical no li faltava a Gounod. I així tenim versions amb diàlegs parlats, que després es converteixen en recitatius, el ballet de la nit de bruixes (Walpurgisnacht) per poder representar-se a París, etc. El resultat li va donar la raó al compositor; ja que si mirem dades ens trobem que el seu llibret s'ha traduït a més de vint-i-cinc idiomes i

que va ser durant dècades l'òpera més representada a França. A més fou el primer títol que es va representar a la inauguració de la Metropolitan Opera de Nova York. Faust conté moments brillantíssims musicalment parlant, i encara que de vegades juga amb l'abisme d'allunyar-se del mite de Faust, sempre és un espectacle d'una factura impecable, i amb unes possibilitats escèniques i dramàtiques molt engrescadores. Potser els que titllen de superficial a Gounod empal·lidirien en veure la trajectòria d'aquesta òpera després de més de segle i mig des de la seva estrena. El públic és sobirà i torna a visitar-la sempre amb nous ulls. Els motius de l'èxit d'un títol determinat de vegades són misteriosos; potser Gounod també va fer un pacte amb el dimoni.

FAUST

Acte I

El vell Faust està exhaust del món. Un desencant l'envaeix mentre escolta com el món es diverteix al seu voltant. Ha perdut la fe, i s'encomana a Satanàs cercant ajut. Aquest es manifesta en forma de dimoni subaltern amb el nom de Mefistòfil i li promet que complirà tot els seus desitjos. Faust demana ser eternament jove, pagant amb la seva ànima el preu, a canvi Mefistòfil li mostra la imatge de Marguerite. El doctor decideix anar a buscar-la aquell mateix dia.

Acte II

Estem de fira. Siebel, un jove enamorat de Marguerite, promet davant Valentin que cuidarà de la noia mentre que ell sigui a la guerra. Els joves celebren la vida abans d'anar a la lluita. Apareix Mefistòfil i canta les excel·lències del diable com pot predir el futur de Siebel. Quan intenta fer un brindis en honor de Marguerite, Valentin el despatxa amb el signe de la creu. Faust espera impacient el moment de conèixer la jove, però ella el refusarà sense contemplacions. Els protagonistes es veuen captivats pel ritme del sinistre vals de Mefistòfil.

Acte III

Siebel porta un ram de flors a Marguerite, però aquestes s'emmarceixen pels seus pecats. Es renta les mans en aigua beneïda i torna a agafar més per deixar-les a la porta de la jove. Mefistòfil riu la ingenuïtat del jove, assegurant a Faust que a la jove el que li agradarà segur més seran les joies que ell li regalarà. La jove es debat entre la puresa de les flors i la luxúria que comporten les joies. Marthe una amiga de Marguerite li assegura que les joies li pertanyen a ella. Mefistòfil distreu amb el seu "encant" Marthe per tal que Faust tingui la seva segona cita amb Marguerite.

El doctor es declara i li demana de passar la nit plegats. La jove primer es resisteix, però accedirà finalment. Marthe per la seva banda declara que ha tingut sort en trobar a un home tan atent com Mefistòfil. El dimoni riu i es declara guanyador en aquest joc de seducció.

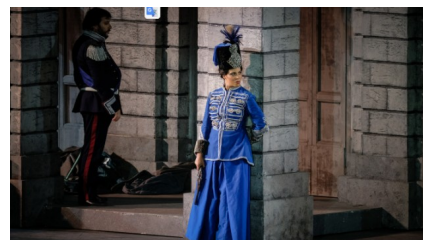
Acte IV

Marguerite està embarassada i Faust l'ha abandonada. Ella encara l'estima tot i saber que mai no tornarà. Siebel jura venjar l'honor de la jove mentre ella busca consol a l'església, pregant per Faust i el seu fill. Mefistòfil fa acte de presència i turmenta la jove amb pensaments culpables. Valentin ha tornat de la guerra i va a visitar a la seva germana. Siebel intenta evitar que conegui la deshonra, però finalment ho descobrirà i exigirà un duel amb Faust. El diable, però està del costat de Faust, qui fereix de mort Valentin, que culpa de tot a la seva germana.

Acte V

Mefistòfil mostra a Faust tot el que hi ha en el món on regna mentre dones de tota mena sedueixen de forma lasciva l'acadèmic. Faust rememora a Marguerite i vol rescatar-la, ja que ha matat el seu propi fill i ha estat condemnada a mort. Faust l'implora, rememorant les seves primeres trobades, però ella no el pot seguir ja. Mefistòfil els demana fugir amb ell, però la jove descobreix el pacte diabòlic i prega a Déu per la seva ànima. Mefistòfil la maleeix mentre cors celestials parlen de salvació i resurrecció.

PROPERAMENT

Viu l'òpera!
"Nabucco",
de Giuseppe Verdi

Divendres, 12 de novembre a les 17.30 h
Auditori Cèntric Espai Cultural
Entrada gratuïta

Concert de Marco Mezquida **"Piano solo"**

Dissabte, 27 de novembre a les 19 h
Auditori Cèntric Espai Cultural
Entrada anticipada 8 € a elprat.koobin.cat

